

BUDAPESTI NAPLÓ

Szerkesztőség: V., Honvéd-utca 10. szám.
Kiadóhivatal: V. ker. Nádor-utca 34. szám.
Szerkesztőségi telefon: 36—86

Főszerkesztő: **VESZI JOZSEF**
Feloldó szerkesztő: **KABOS EDE**
Igazgató: **HERTZKA LOTHÁR**

Egész évre 14 kor., 1/4 évre 7 kor., 1/4 évre 3 kor.
50 fillér, egy hónapra 1 kor. 20 fillér.
Egyes szám Budapesten és a vidéken 4 fillér.

Lejtő felé.

(v.) Tegnap még közjogi doktor-kérdésnek látszott; de ma már a közélet legizgalmasabb kérdésévé kezd átalakulni. Tegnap még szörszálhasogató doktrináriusok vitatkoztak felőle; holnap — úgy lehet — ez a merőben elméletinek látszó probléma lázba fogja ejteni az egész országot és olyan éles konfliktust támaszthat a törvényhozás tényezői közt, amelyhez képest ez a mostani hárszabály-disputa politikai jelentőség és közjogi veszedelem dolgában valóságos gyerekjáték.

A kérdés ez: beleérthetja-e magát a képviselőház többsége és kisebbsége közt keletkezett viszálykodásba az államnak valamely más főszerve, akár a főrendiház, akár a korona? Ez a kérdés rengeteg válságokat, borzasztó küzdelmeket hord méhében; s már maga az, hogy felvetődhetett, ijesztő körtünete a magyar parlamentarizmus halálos nyavalyájának. Pedig a kérdés immár fel van vetve a maga egész élességében. A főrendek házának egyik töredéke eltökéltnék mutatkozik a képviselőházban folyó harcnak bírói megítélésére; s maga a képviselőházi ellenzék — egyik előkelő vezető emberének. Apponyi Albertnek személyében — nemcsak ezt a törekvést ismeri el jogosultnak, hanem to-

vábbmenve, még a korona arbitriumát is sorompóba szöli. Hát most már komolyan kell a szemébe nézni e mindennél fontosabb kérdésnek. Egy elhamarkodott lépés e téren végső sorára döntheti nemcsak azt a magyar alparlamentarizmust, amely legjobb hitünk szerint utolsó vonaglásait éli, hanem a népképviselőt eszmének hazánkban való egész jövődjét is.

Hogyan keletkezett a népképviselői rendszer s ennek legtökéletesebb típusa: a parlamentarizmus? Eleinte minden állami hatalom a fejedelemtől volt. S nem hivalkodás volt, hanem erőteljes duzzadó valóság ama büszke királyi szó: „Az állam én vagyok.” A második fejlődési fok az volt, hogy gazdag és hatalmas főurak — a főrendiházak jogelődjei — politikai szövetséggé szerveződtek és egyesült erővel a maguk számára csikarták le az addig korlátlan fejedelmi jog javarészét. Azután következett a fejlődés harmadik fokán a népuralom kezdetleges alakja. A királyok a viselt hadak számára pénz és ember kivántak s a velük túszkodó főnemesség kifizetése érdekében a polgársághoz fordultak óhajtaikkal. Ez volt a bölcsője a népuralomnak. A polgárság megvédte a királyságot a vele vetélkedő főnemesség ellen, de ennek fejében a fejedelemtől megkivánta és meg-

kapta a hathatós közreműködést arra, hogy a főrendi kiváltságok a népképviselőlet hatalmi és jogkörébe szálljanak át. A parlamentek első győzelme tehát az volt, amelyet a főrendeken arattak. Így fejlődött fokozatosan a parlamentarizmus oda, hogy a főrendek politikai hatalma és alkotmányos joga egyre csökkent, az alsóház ellenben ugyanolyan mértékben egyre növekedett. Sok évszázad keserves küzdelme árán vitta ki magának a demokrácia azt a diadalt, hogy az alsóház lassanként elszívta a főrendektől előbb a közjogi tulsúlyt, majd utóbb a népképviselői alkotmány keretében a döntés egyedüli hatalmát. S így keletkezett az a mai állapot, hogy a főrendiház merő formáság az alsóházhoz képest, emez pedig a törvényalkotásnak egyetlen döntő eleme. Már eddig is rámutattunk s most tehát csupán emlékeztünk arra, hogy széles a világon mindenütt — Magyarországon is — a főrendiház még egyhangú bizalmatlanági szavazattal sem bukathat kormányt, pénzügyi törvényeket nem módosíthat s minden törvényhozási kezdeményezésnek az alsóházban kell történnie.

Ez volt a történeti fejlődés; de egyszersmind a természetes fejlődés is. Mert mihelyt a népképviselőlet magához ragadta a pénz- és véradó megszavazá-

TÁRCA

A világ vége.

— A Budapesti Napló eredeti tárcája. —

Írta: **Csizmadia Sandor.**

Vasárnap estefelé, mikor a harmados kapások szállingóztak kifelé a puszta, azt a hírt hallották, hogy még azon a héten elvész a világ, még pedig a pénteki napon. Senki sem tudta, honnan származott a hír, de mindenki hallott róla. A csapatok lerakták a batyujokat kiki a maga harmados földje végibe s aztán míg a napszámosok nekiállottak, hogy tegyenek még naplementig egy-két kapavágást, a gazda elment szomszédolni.

Csak olyan gazda a harmados gazda, mint aki egyszer volt. A rajtaválója is alig van. Eppen azért hívják gazdának, mert hogy napszámost fogad a harmados földje megkapálásához. Ezt se tenne, ráérne megkapálni maga, csak hogy az uradalom kiadja ám a parancsot, hogy ennyi meg ennyi idő alatt minden harmadosnak el kell végezni a kapálást. Így aztán napszámosokat muszáj fogadni. Mert hogy az uradalom nagyon szeret parancsoltatni.

A szomszédok nem haszontalan mester-ség. Megnézi az ember, hogy a másiknak milyen a kukoricája még hogy jó kapásokat fogadott-e. Ez mind nagyon érdekes dolog.

De most minden gazda arval fogadja a másikat:

— No hallotta-e a nagy új-ágot? Hogy elvész a világ?

Persze mosolyogva mondják ezt. Ma-napság nem hisz már senki ilyen bolondságot! Nem azért csinálták meg a világot, hogy most meg már elpusztuljon. De hová a pokolba is pusztulna?! Mert valahová csak le kellene neki hullani! De hová? A semmibe? Oda nem lehet, mert ami semmi, az nincs.

— Hallottam ám, hallottam — válaszolt a kérdezett. — Ki az ördög találhatta ki ezt megint? Annak jó pihent ez-e lehet!

Jót nevettek rajta. Magában azonban mindenki valami szorongást érzett, mert hátha mégis beteljesülne az a bolond beszéd! Az életet ugyan ekkor megújja az ember, de azért a meghalás mégis egészen más. Mint ahogy sok-szor vízbe is ölné magát az életunt, csak az tartja vissza: hátha nagyon hideg a víz s meg találna fázni benne!

Némelyiknek még az is volt eszében, hogy talán nem is kellene kapálni már, mert hátha hiába, de nem merete kimondani a gondolatot. Körülbelül mindnyájan úgy voltak vele, hogy hittek is, meg nem is, de azért mindenki úgy tette magát, mintha egyáltalán nem lenne ilyen bolondság. Pedig egy nap mult, két nap mult, veszedelmesen közeledett a péntek. Esténként öszementek a kapások tereferére. Tüzet gyújtottak csutkaszárból, a köré telepedtek.

— No Zsuzska — szólott egy öreg figurás ember — te se mehetsz már férjhez! Lásd mért nem iparkodtál jobban?

— Iparkodott volna ám, ha kérte volna valaki! — veti oda egy nővében levő ifjú.

A szutykos lány nem fogta föl tragikus-san a dolgot. Mosolygott.

— Férjhez mehettek még! Ráérek!

— Péntekig igen — szölt valaki közbe — de azután már nem, mivelhogy mindnyájan tudja az ördög hova röpiünk.

A leány egy kissé elkomorodott, aztán mély meggyőződéssel jelentette ki:

— Nem hiszem én azt. Mondtak máj ilyen mákor is.

Nem vette észre, hogy a Lenci Ferke ott ülökörül körülötte, a többiek meg alig bírták magukba fojtani a nevetést. Egyszerre csak egészen közel lép a lányhoz, előre hajol, úgy, hogy szembenéz vele.

— Tudod mit Zsuzska? Hátha csakugyan elvész a világ; ne reckirozzuk a férjhezmenést, elvezlek én most mindjárt is.

— Menjen innen! — tiltakozott a lány.

De a legény nem hagyta magát. A szájaival cucorgatott, mint a kisgyerekeknek szokás, egyszerre kétfelől is megcsipte a lány orcáját, de úgy ám, hogy megkékült a helye, a vér és majd kiserkent belőle.

Az ilyen goromba udvarlásra mit lehet tenni? Két kezét kifeszítve minden erejével lökte meg Zsuzska a legényt, de nem nagy haszonnal, mert az hirtelen hátrahajolt és Zsuzska majd orrára bukkott, amint belebökött a semmibe.

Mindenki nevetett teljes erejéből. Némelyik még hempergett is nagy gyönyörűségében. Jó tréfa az ilyen nagyon. Zsuzska különben félkegyelmű lány volt. De azért volt esze, csak hogy nem nagyon sok. Sőt az is meglehet, hogy éppen annyi volt, mint a többinek, hanem rákaptak s most minden tréfát az ő rovására próbáltak ki. A pusztá népének mindig szüksége van arra, hogy legalább egy bolond legyen a többi közt. Ha az isten nem

sának jogát, egyttal szert tett ama hatalmi eszközökre is, amelyekkel a koronát mindenkor rászoríthatta a főrendek ellentállásának megtörésére. Az alsóházak a pénz- és véradó megajánlását ama feltételhez kötötték ily esetekben, hogy a koronának új főrendeket kell kreálnia, még pedig olyan számban, hogy az alsóházi akarat számára a felsőházban a többség megteremtessék. Így jött létre a *pair-sub* intézménye, amely legutóbb nálunk is sikeresen vált be az egyházpolitikai törvények alkotásánál. Akkor a korona annyi új bárót és gróft kreált, hogy a felsőházi kisebbségnek az új főrendek révén többséggé kellett átválnia, s ez a többség aztán megsavazta a képviselőháztól elfogadott egyházpolitikai javaslatot. A *pair-sub* tehát a főrendi hatalom állandó fékentartására szolgáló intézmény, amelynek alkalmazása mindannyiszor bekövetkezik, valahányszor a felsőház többsége útját akarja állni az alsóházi többség akaratára érvényesülésének. Így kapott hathatós szankciót a népképviseleti rendszernek ama sarkalatos alapelve, hogy a főrendek, akik nem képviselnek semmit és senkit, csakis egyénenként saját magukat, nem hisíthatják meg annak az alsóházi többségnek az akaratát, mely végre is a választók többségét képviseli és magának a nemzetnek többségét legalább is szimbolizálja.

Az alsóházak a parlamentarizmus fejlődésének történetében egyszerre két esatateren is küzdöttek s mind a kettőn győztek. A bennük megszervezett tömeges és népies hatalomnál fogva nem csupán a főrendektől vonták el az állami főhatalmak tulajomó részét, hanem a koronától is. A fejedelemnek megadták a sérthetlenség és felelőtlenség egyedülálló előjogát, ámde ennek fejében a maguk hatalmi körébe hozták le

az összes királyi jogok lényegét. Nevezetesen kivívták azt, hogy a korona tanácsosai a végrehajtó hatalom minden tettéért és mulasztásáért a népképviseletnek politikai és jogi felelősséggel tartoznak s hogy tehát a fejedelem, ha csak nem akarja az állam hatalmi egyensúlyát válságba s e révén elsősorban a trónt veszélybe sodorni, már eleve olyan tanácsadókat kénytelen kinevezni, akiket az alsóház többsége bizalmával támogat. És minthogy e felelős miniszterek az államélet minden mozzanatáért felelősek, ennélfogva az alsóház szabja meg többsége útján az államélet egészét s annak minden egyes mozzanatát, még azt is, hogy a legszorosabb értelemben vett felségjogok milyen politikai irányban gyakorlandók. A korona a politikai célszerűség okán nem tehet egyebet, csak követheti az alsóházi többség akaratát szerint eljáró miniszterek alkotmányos tanácsát. Az ő leg sajátosabb joga: a kitüntetések adományozása, a nemesítés, a főrendek közé emelés, az országgyűlés elhapolása és feloszlatása, a bírák és magasabb államhivatalnokok kinevezése. De e kétségtelen jogával csakis a felelős miniszterek tanácsa szerint élhet s ez a tanács természetesen az alsóház mindenkorai többségének politikai irányát fogja szolgálni.

Mit bizonyít a parlamenti kormányrendszer eme fejlődése? Azt, hogy a parlamentarizmus az állami főhatalmak mindegyikének egész lényegét az alsóházba szívtá át s az alsóház a fokozatosan szerzett jogokat és hatalmokat az államélet két másik főszervével — a koronával és a főrendekkel — szemben a legféltékenyebben őrizte meg. Az ereje arra, hogy amit egyszer kicsikart, azt tőle többé vissza ne csikarhassák, a demokrácia hatalmából, a tömegereből

fakadt. Elszántságot és éberséget pedig a védekezésre abból a tapasztalásból merített, hogy valahányszor csak egy hajszálnyi hatalmat is kiejtett a kezéből, a vele vetőlködő tényezők ettől mindig vérszemet kaptak és ösztönzést a népképviselet hatalmának további csökkentésére.

Most pedig kanyarodjunk ki az aktuális kérdésre. Szabad-e magyar népképviseletnek az indulatok legvadabb izása közben is ama gondolatra vetemednie, hogy a képviselőház belső rendjére vonatkozó jogszabályok védelmét akár a főrendektől, akár a koronától követelje? A főrendek legyenek a képviselőházi többségtől megszavazott határozatok felülvizsgálói és bírái? Hiszen akkor a népképviseletnek van egy felettes fóruma és akkor a népszuverenitás a főrangú kiváltságok cenzurája alá került. És akkor visszasondrunk az ősalápolatba, amelyben az oligarchák parancsolnak, a nép pedig hol görnyedve, hol zúgolódva, hol vért vagy verejtéket ontva vakon engedelmességek tartozott. Szabad-e az első lépést elejétől megtenni? Szabad-e azt az elvet statuálni, hogy a főrendház legyen a képviselőházi határozatok jogi formáságainak ellenőrzője s tehát a népképviseletnek valóságos *semmitőszéke*? Ha Apponyi Albert mond ilyesmit, azon még csak csodálkozunk. Ám hogy Kossuth Lajos fia nem tiltakozik a népuralom eszméjének ilyen lemeszárólása ellen, azon már méltán döbbenünk meg.

És jól átgondolták-e az urak, mi következménye lehetne annak, ha óhajtaik szerint gróf Zichy Nándor és társai az alaki jog sérelmével megszavazott indennitást a főrendházban visszautasítanak? Mi következményt várnak ettől? Azt-e, hogy az alsóházi többség a főrendek e szavazata nyomán változ-

ad nekik, akkor kineveznek maguk egyet. Így lett a szegény Zsuzska is központja a kapások mulatozásának.

A röhögő tömeg egészen elfelejtette a pénteki napot. Vagy talán azért mulattak olyan fékevesztetten; hátha ez lesz az utolsó.

Ferke egy nagy darab göröngyöt kötött a lány pántlikájára hátul, maga pedig előre került s ingerkedni kezdett újra. Mikor a lány egyszer föl akart ugrani, hogy más helyet keresen, nem tudott a göröngyötől. Ugy hátrarándult a feje, majd leesett a helyéből.

Nagy nevetésgé lett erre, majd biztatások is hangzottak el:

— Ne hagyj magad Zsuzska!

— En már ezt nem tűrném el.

— Kapd a térded közé azt a nyápic Ferkét. Aztán bánj el vele!

— Ha én olyan szép lány volnék, mint te Zsuzskát fölforraltá a kíméletlen tréfa s meg jobban talán az örületes zsvai. A szemébe nevetett mindenki, lesve, hogy mi lesz most. Valami nagyot, rendkívülit vártak, hogy még jobban nevéthessenek rajta. A lány nagy kínnyal nyúlt hátra, tapogatva a nehéz súly után, mely fejét olyan kegyetlenül hátrarántotta. Képzerves erőfeszítés között oldozta le róla a pántlikát, majd dühösen ugrott talpra, fölkapta a kemény göröngyöt s minden erejével lödítette a röhögő Ferke felé.

A legény ügyesen félreugrott s a göröngy egy öreg pipásnak éppen a lábaféjére zuhant.

— Ejnye, hogy a ménkü ütött volna beléd! — kiáltott haraggal a kárvalott s lehajlott megtapogatni a lábát.

— Te lány — szólt oda nagy komolysággal

egy javakorbelt kapás — vigyázz egy kicsit! Mi nem tréflálok ám!

Majd mások is nyilatkoztak:

— Mégis cudarság, hogy az öregebbet se kíméli!

— Aki bolond; bolond! — vélte a harmadik.

Általános lett a fölháborodás. Szidták moeskölták a lányt. Egyik kész lett volna már el is verni, míg a másik jóakarattal pirongatta.

Csak a lányok hallgattak. Ok Zsuzskában mégis csak a pajtasukat látták. Hátha velük történt volna ugyanaz? Egyikük szót is kockáztatott:

— En meg be is ütném a fejét a kapával, aki hozzám nyulna.

— Ne Kata, ne! — kiáltotta a Szőke Gyuri.

De Ferke nem nyugodott. Hátról hírtelen körülölelte Zsuzskát, magához szorította erősen s csufofolóvala kérlelte a rugdalózó lányt.

— Ne haragudj Zsuzsikám!... Te leszel a feleségem ugyanis... No ne félj, nem soká — csak míg a malé kisül.

Zsuzska addig fészkelődött a kemény karok között, míg valahogy képen törülte a legényt.

Ez már szegény, nagy szegény. Egész erejével lökte el magától a lányt, úgy hogy az nem bírva magát tartóztatni, hasravágódott egy kapa mellé. A kapa élével volt fölfelé fordulva. Ha egy hajszálnyival arébb esik, a fejét is beütheti rajta. Zsuzska pillanat alatt átgondolta ezt a lehetőségét. S ez a gondolat elvette talán a megmaradt kevés eszét is. Fölkapta a kapát, előreugrott egyet-kettőt és egész erővel

lesújtott vele, azután eldobva a szerszámot, szaladt a major felé. Csak annyit hallott még:

— Fogjátok meg a kis cafatot!

A kapa jól talált. Ferke úgy bukkott le, mintha a lélek egyszerre kiugrott volna belőle. A nevetők hirtelen elkomolyodtak s tehetetlenül néztek egymásra.

— Tudtam, hogy ez lesz a vége, — szökött a Zsuzska gazdája. — Bolonddal nem köll kikötni, annak még törvénye sincs.

Az öreg pipás tért magához leghamarább.

— Mit bámultok itt! Csináljunk vele valamit!

Odalépett a sebesülthöz, egy marék porral bemázolta a vágást, hogy elálljon a vér. Azután odafordult a társasághoz:

— Lássátok! Ez a világ vége, ha most ezt az ördög elvieszi. Aki meghal, annak elpusztult a világ!... Ilyen bolondokat csinálni!... Menjtek már, kerecsétek meg azt a lányt! Mondjátok neki, hogy nem bánjuk. Ez a hibás fitt ni! Mért nem fitt a bérébe!?

— Hagyja kend csak Ferkét — vélte közlegyintve egy tojfeles száju suhanc — kapott az már különbet is! Hát mikor bucsun három helyen is bevették a fejét.

Othagyták. Elmentek aludni. Ferke meg majd jobban lesz roggelre — talán. Ha pedig nem, ki tohet róla? Maga kereste magának a bajt!

A fő az, hogy a jóélet már beteljesedett; nem kell tőle tovább félni. Igaz, hogy a Ferke világa véss el — ha ugyan elvész — de az neki baj. Örüljön mindenki más, hogy nyugodtan tovább kapálgathat.

tasson előző határozatán? Hiszen akkor megvan a világ legveszedelmesebb precedense: precedens arra, hogy a főrendek egy hatalmi aktusukkal a döntő befolyást gyakorolhatják az alsóházi akarat kialakulására. Avagy azt várják, hogy ama főrendi leszavaztatás után a kabinet beadja lemondását? De hiszen akkor megszerették a főrendeknek azt a hatalmat, amelylyel évszázadok óta nem bírtak s amelynek bírása a népuralmat üres hazugsággá sorvasztja: a kormánybuktatás hatalmát.

Avagy a király árta bele magát a képviselőházi pártok testvérharcába? Ő tagadja meg a szentesítést az indemnitytól azon a címen, hogy az alaki jog sérelmével jött létre? De hiszen akkor a királyi hatalom egyszersmindkorra följékkerekedik a népképviselőnek s gyalázatos ámitással torzul el a parlamentarizmus. Mert ha a korona csak egyszer is bírójává lehetett a népképviselői határozatok jogérvényességének, akkor módjában fog állani, hogy e hatalmat annyiszor gyakorolja ezután, ahányszor neki tetszik. A fejedelmi kegy mindig fog találni minden parlamentben embereket, akik valamely neki nem kellemes határozat létrejötténél hozzásegítik egy-egy kisebb-nagyobb formahibához, amely aztán — a mai ellenzékszolgáltatta precedens alapján — a trónnak jogot ad a nemzeti akarat meghűsítésára.

Jól gondolja meg az ellenzék, hova indul, amikor féktelen indulatait követve, a borzasztó lejtőre lép. A házszabály bizonyára fontos dolog s a képviselőházi határozatok jogi alakításai bizonyára komoly tekintetű érdemelnek. De nem szabad a bosszuvágyat, amely Tisza István fejét követeli mindenáron, úgy elégiteni ki, hogy a népképviselői rendszer minden vívmánya egyszerre meghiusuljon s a főrendiház és a korona hatalmukkal az alsóház fölé kerekedjenek. Az alaki jog történet megértését úgy torolni meg, hogy korona és főrendiház a népképviselőt bírává és gyámjává alakuljanak át, — micsoda képtelen gondolat. Attól, hogy Apponyi ebbe az irányba kövesse, a magyar nemzetet meg fogja óvni közjogi féltékenysége és politikai életösztöne.

BELFÖLD

A horvát országgyűlés. Zágrábból jelentik, hogy a horvát országgyűlés ma folytatta a magyar pénzügyi egyezség felett megindult vitát. D. Avakumovics azt mondja, hogy a javaslat igazságos bírálata az 1868. évi első (XXX.) törvények szempontjából, nem pedig a pénzügyi önállóság szempontjából lehetséges. A regnikoláris küldöttség többségének azt a kérdést kellett megoldania, hogyan szabályozandó a tangens és a kvóta. Ez kvázi a mi pénzügyminiszterünknek, akinek tíz évre meg kell szabni a bevételeket és kiadásokat és mindent meg kell tennie, hogy a tangens gyarapítsa és a kvótát leszállítsa. Hogy ezt a kérdést hogy oldották meg, a legjobban látni a fogyasztási adókból. A magyar állásponttal szemben ez jelentékeny vívmány. Ezenkívül a kiegyezés biztosítja a területileg behajtandó adók minimumát, melyeknek hiányát a konvencionált adók többletével kell fedezni.

Mozgalmak napok.

Budapest, december 1.

Az esti órákban az uralkodó téma: a győri kirándulás volt. A szabadalvúpartban az utcai tüntetést nem fogták föl tragikusan s arra hivatkoztak, hogy a győri függetlenség párt elnöke maga is a legnagyobb mértékben elítélte azokat a jelenvegeket, melyeket nem is az ellenzék polgárság, hanem a mesterségesen felbőszített utcai nép rendezett. Sokkal nagyobb jelentőséget tulajdonít a szabadalvúpart annak az elvitázhatatlan faktumnak, hogy az egész környék szabadalvúpartjai küldöttségekkel képviseltették magukat a győri meein. gen, a miniszterelnököt már utközben is ünnepelelték s egyre több vidéki népgyűlésre hívják meg. Ezek a faktumok azt bizonyítják, hogy az izgatásokra nem hajló nép igenis a kormány és a szabadalvúpart mellett foglal állást. Másrészt nagy meglepéssel konstataáltak a szabadalvúpartban azt is, hogy az *Andrássy-tesztvérek tegnapi beszédei távolról sem voltak olyan harciasak*, mint a lapokhoz küldött távirati tudósításokból kitesztett. Ezek a tudósítások kiélezték a kielezhető mondatokat s egyezően elhallgatták mindazt, ami a két beszédben a kormány álláspontja mellett szólt. Ma, mikor a két beszéd hiteles szövege nyomtatásban köz kézen forgott, meglepéssel konstataáltak hogy Andrássy Gyula támadó éllel nem fordult Tisza ellen. Ennek tudják be, hogy a miniszterelnök a győri beszédben nem is foglalkozott a koholt támadással. Az estére megérkezett képviselők különben azt mondták, hogy a győri népgyűlés lefolyása impozáns volt s a tüntetésekről kolportált hírek a legnagyobb mértékben túloztak.

A szövetkezett ellenzék természetesen ör vend a győri eseményeknek s azt hiszi, hogy a tapasztaltak után a kormány vidéki kirándulásai abba fognak maradni. Előre örvendez az ellenzék a II. körületi Darányi-párt jövő keddi pártvacsorájának is, melyen *Darányi Ignác akar nyilatkozni a politikai helyzetéről*. Az eddigiek után az ellenzék bizonyosra veszi, hogy Darányi sem lesz bírálataban enyhébb mint Wlassics és a többiek voltak. Egyébként ma a pártpolitikai beszélgetések részben Lúterbe is szorultak, mert az ellenzék minden árnyalata nagy részével gondolt az elköltözött *Beöthy Akosra*, aki — ha nem is vehetett részt a harcban — de látogatói útján sokban hozzájárult a lelkesedés ébrentartásához.

A szabadalvúpart most a *pozsonyi népgyűlésre* készül, mely vasárnap lesz. A kormány képviselőit Pozsonyba *Hieronymy Károly*, kereskedelmi miniszter megy el, akit egész gárda fog elkísérni.

Tisza István Győrött.

Gróf Tisza István miniszterelnök ma megjelent a győri szabadalvúpart polgárság népgyűlésén, hogy parlamenti akcióját a Dunántul e kimagasló pontjáról megmagyarázza s a további küzdelemben kitartásra hívja föl a polgárokat.

A miniszterelnök és kísérete, a keleti pályaudvarról reggel fél nyolc órakor indult el, ahol már jókor megjelentek utasai: *Nyegre László, Katona Mór, Gajdary Géza, Bolitska Béni, gróf Károlyi György, Kresmarik János, Münnich Aurél, Szóts Pál, Daróczy Aladár, Kubinyi Géza, Konkoly-Thege Miklós, Erdély Sándor és Szerb György. Tata-tóvárosban gróf Esterházy Ferenc is csatlakozott a társasághoz.*

A gyorsvonat tíz óra után érkezett meg a komáromi pályaudvarra, ahol a berobogó vonatot harsány éljenzéssel fogadta a komáromi szabadalvúpart küldöttsége. A deputáció vezetője, dr. Nagy Vilmos meleg szavakban üdvözölte a miniszter-

elnököt, szerenését kívánt neki győri útjához s egész akciójához, amelyben a parlamenti rend és munkaszünetet biztosították látja.

Gróf Tisza István az üdvözlő szavakra így válaszolt:

— Váratlan üdvözlésükért fogadják összeinte köszönetemet. Utamon a haza nagy és szent ügye vezérel, amelylyel azonosítom magamat s amelynek szolgálatába rendelem minden erőmet s képességemet. (Lelkes éljenzés.) Minden erőmmel, amelyet Isten adott, teljesíteni fogom kötelességemet. Az eredmény attól függ, hogy a magyar társadalom jobbjai, akiknek van vesztési valógn, belátják-e azokat a veszedelmeket, amelyek az országot fenyegetik s hogy kitartanak e mellettünk fánias, tetterős elhatározással.

A miniszterelnök szavait harsány éljenzés követte, melynek csillapodtával gróf Tisza István elbeszélgetett a deputáció tagjaival, majd pedig újból elfoglalta helyét a vasuti kocsiiban s a vonat folytatta útját Győr felé.

A győri pályaudvar perronján a város szabadalvú polgárságának nagy tömege várta a miniszterelnököt Dr. Németh Károly, a szabadalvú párt elnöke, köszöntötte az érkezőket, mire gróf Tisza István rövid szavakban válaszolt, hangsúlyozva, hogy a kritikus helyzetben mindenkinek kötelessége, hogy kivégye részét a szabadalvú párt munkájából.

Mialatt a pályaudvaron az üdvözlések folytak, az utca felől *hangos sípolás és abug kiáltás hallatszott*. A pályaudvar előtti térségben nagy tömeg állott, amely, mikor a miniszterelnök és kísérete kilépett az utcára, legott kifejezte ellenszenvét a vendégek iránt. *Percekig hangzott az abug és mielőtt a miniszterelnök kocsiába ült volna, egy kövel behajították hintója ablakát*. A szakadó eső s a bokáig érő sár nem vette el a tüntetők kedvét. Ott szalagáltak a kocsi előtt s a kormányelnök közvetlen közelében adtak kifejezést haragjuknak. Percekig tartott, amíg a hosszú kocsi megindulhatott, hogy a miniszterelnököt és kíséretét a Lloyd-épületbe a népgyűlés színhelyére vigye. A tüntetők utánvetették magukat a kormányelnök kocsiának s *középpárral dobálták meg a többi hintókat is*. A rendőrség csak kis számban vonult ki az utcákra s összelet kézzel volt kénytelen végignézni a kavardást. A győriek még egy órával a vendégek érkezése előtt is azt hitték, hogy a bevonulás a legszabrendben fog lefolyni. Erre a föltérésre kellő garancianak tartották a *városi függetlenség párt* minapi nyilatkozatát, melyben kijelentették, hogy a miniszterelnök győri látogatása folyamán minden politikai tüntetéstől tartózkodni fognak s minden ilyenmű kíséreltet elítélnék. A mai tüntetők, amint a győri ellenzéki polgárok ma bizonyították is, nem voltak ellenzéki polgárok. A tüntető tömeget a *klirikálisok* által inspirált vezérek biztatták a mai akcióra.

A zajongó utcáról így jutott a társaság a Lloyd-épület nagy termébe, amelyben ezalatt sok ezer főre menő közönség gyűlt egybe. Sopron város és a *bécsi magyarok* küldöttsége is itt várt a miniszterelnökre s deputációk által képviseltette magát a *tatai, komáromi és pápai* szabadalvú párt is. A rendezőség nevében dr. Maier Lajos kísérete be az érkezőket a terembe s mikor a miniszterelnök a szóno kiemelőnyre lépett, egyszerre fölhasant a lelkes éljenzés és taps. A győri hölgyek a karzaton foglaltak helyet s kendőjük lobogtatásával üdvözölték a miniszterelnököt s *virágot szórtek lábához*.

A gyűlés első szónoka dr. Kautz Gusztáv volt, aki alig kezdte meg beszédét, amikor az *emelvény feletti ablak nagy csörömpöléssel zúzódt be*. Az utcaü tomboló tömeg így adta tudtára a bennlevőknek, hogy még mindig nem nyugszik bele a vendég látásba s hogy a rendőrség még mindig nem tud rendet tartatni odaünn. A teremben egy pár pillanatra sikerült megzavarni a rendet, de azután Kautz Gusztáv folytatta beszédét, sőt be is fejezte, a nyugalom helyreállott s most már izgatottan várták a miniszterelnök beszédét. Addig azonban még sok mindent kellett elintézni. *Egy ablakot is beverték közben, egy ellenzéki embert kivertek*, azután meghallgatták a határozati javaslatot, el is fogadták, s csak azután került rá a sor Tisza Istvánra, aki ümjárt bevezető mondataival meghódította közönségét, fogvatartotta őket mindvégig s nem egyszer ragadta őket lelkes, viharos éljenzésre.

A helyi értékek piacán kereskedelmi részvény-
Marsagyi és Adria tengerhajózási részvények emelked-
tek véleményesárakhoz közelítettek.

Vautak és vezetékek iránzata változatlan,
20 frankos arany 19.65-19.11 kor. 20 márkás arany
28.50-28.58 korona. — Francia bankjegy 95.22 5 —
85.52/5 korona. Német birodalmi bankjegy 117.50 —
117.80/ korona.

Az előtűzede iránzata tartott.

Előfordult kötések: O t-ák hitelrészvény 676.25
\$77.50 kor. Magyar hitelrészvény 800.50-811 kor.
Osztrák-magyar államvasut rész. 652.—653 50 kor.
Déli vasut — Jelzőlogbank rész. —
— Leszámitoló bankrészvény — Rimamurányi vasut rész. 511.60-515 — Közúti vaspálya rész. — Városi villamos vasut rész. — Koronajáradék — Erzsébet szanatórium sorsjegye — Magyar kereskedelmi r.-t rész. — Sálgotárjani rész. — Köszénbánya és téglagyár — Adria 484 Danubius — Kereskedelmi bank — koronán.

A déli tőzsdén Államvasut részvények emel-
tek.

Előfordult kötések: augusztus végére: Magyar aranyjárdék — Magyar koronajárdék — Magyar hitelbank részvényét. 800.5 — 801.50 Jelzőlogbank rész. 530 50-531. Leszámitoló bank rész. — Rimamurányi vasut rész. — Városi vill. vasut 338.75-339 50 Osztrák hitelrész. 377.—677.50 Osztrák-magyar államvasuti részvény 553.75-655.— Déli vasut — koronán.

A helyi értékek piacán keddéző volt a han-
gulat.

Forgalomban voltak: Danubius hajógyári részvé-
nyek 184. Magyar villamosági részvények 300, Adria tengerhajózási részvények 4-6-4-8, kereskedelmi részvényfarság részvények 564-565, Ganz-gyár rész-
vények 31.0 koronán.

Díjbeosztások: Osztrák hitelrészvényekért
holnapra 5-6 sorona, 8 napra 10-12 korona, decz.
végére 18-20 korona.

Az utótűzdeden csöndes volt az üzlet.

Zárlatkor maradt: Osztrák utótelrészvény
677.— Magyar hitelrészvény 800.25 Osztrák-magyar
államvasut rész. 654 — Déli vasut rész. — Leszá-
mitoló bank rész. 467.— Jelzőlogbank rész. —
Rimamurányi vasut rész. — Közúti vaspálya
rész. 515.25 Városi villamos vasuti rész. 338.75 —
Erzsébet szanatórium sorsjegyek — koronán.

A hivatalos zárlatok a következők voltak:

Table with columns: Pénz, Ár, 1870. áll. ny.-k., Pénz, Ár. Sub-sections: a) Magyar államadóság, b) Osztrák államadóság, c) Egyéb nyilvános kölcsönök, Bankok.

Table with columns: Takarékpénztárak, Biztosító-társaságok, Malmok, Vasmű- és gépgyár-részvényesek, Különböző vállalatok részvényei, Közlekedési vállalatok részvényei.

Bufor

részletfizetésre
nagy meghatározott időre szóló
frak és legkedvezőbb fizetési
feltételek mellett, Felirásbiztosítá-
sai szolgái.

LISZT ISTVÁN
BUDAPEST,
IV. Koronahőzeg-utca 2. sz.
(Klgye-ér sarkán.)
Butorraktárában
A legjobb butorabumunkát
300 mint 500 keppel kiválasztva
50 allér ellen bérmentve
küldetik.

Table with columns: Fehérítő, Uster, Yelikabát, Inquet, Ferenc József kab. 6, Madrány, Mellény, WOTHBERGER JAKAB-nál, Kristóf-tér 2. sz.

Szép

malékozott kaphat
mindenkinek, kinek nagy in-
teressége van. Tisztosá-
gos, kényelmes foglalko-
zás. Küldje be címét
"2004" jelleg alatt a kö-
vetkező címre: Antoon
Bureau des Herbar, Mann-
heim. (Baden.) Postafiók
551.

Hirdetések

a lap kiadóhivatalában
vétettnek fel.

Valódi harzi falusi sajt

100 drb. egy postacsomagban 3.60
marca bérmentve. Kiszárolt, jól
lélis melletti tisztá a pft. 1.50
márka. Tea, csokoládé, tészta
& pft. 2.00 marca. 5 pft. 1. mag-
yarással. Rendeléstől anonyvól bérmentve.
Fritz Ohlendorf
O. dienburg a. Harz.

Tea-Behozatali-Társaság
Hamburg. BUDAPEST. London.
V., Alkotmány-utca 25. V., Alkotmány-utca 25.
Műtan néhány év előtt közvetlen teabehozataluk részére Budapesten is saját telepet létesítettünk, a Kinából, Indiából és Ceylonból ideérkező teát az e célra tollaltott rostogépben rostáljuk.
Magyarorszgi üzletünk terjedelme folytán az országos budapesti telepünkön is a tearostálásnál annyi törmelék halmozódott föl, hogy elhatároztuk a törmelékét éhény napon át hallatlan olcsó árban árusítani.
Eladunk, a mennyire a készlet terjed
**ez évi december hó 1-től (csütörtöktől) kezdve
december hó 8-ikáig (csütörtökig)**
helybeni telepünkön:
BUDAPEST, V., Alkotmány-utca 25. szám.
(Vadász-utca sarkán, a törvényszéki palotával szemben.)
TÖRMELÉK-TEÁT
a következő árakban:
Por-tea. 1 kiló vételnél pr 1/2 kg. 1.60 K. 4 1/2 " " 1/2 " 1.55 " 25 " " 1/2 " 1.50 (1 deka 3 fillér.)
Törmelék-tea 50. sz. Olcsó minőségű teából. 1 kiló vételnél pr 1/2 kg. 1.90 K. 4 1/2 " " 1/2 " 1.85 " 25 " " 1/2 " 1.75 (1 deka 3 fillér.)
Törmelék-tea 52. sz. Finom minőségű teából. 1 kiló vételnél pr 1/2 kg. 2.35 K. 4 1/2 " " 1/2 " 2.25 " 25 " " 1/2 " 2.15 (1 deka 4 2/10 fillér.)
Kiváló törmelék-tea. Csak a legemesebb teából rostálva. 1 kiló vételnél pr 1/2 kg. 2.75 K. 4 1/2 " " 1/2 " 2.65 " 25 " " 1/2 " 2.50 (1 deka 5 fillér.)
A kiváló törmelék az aratás legfinomabb minőségű teáiból van rostálva, teljesen pormentes, legfinomabb pecco-viraggal keverve, pompás izű és remek zamatu.
Fenti árak csakis f. évi december hó 8-ig érvényesek.
Az összes árak koronáértékben, elvárnóva értendők. Budapesten házhoz szállítva.
Vidékre négy és fél kilón fe ül bérmentve, utánvétellel vagy az érték előzetes beküldése ellenében — A tea félkilós csomagokban lesz szállítva. — Csomagolás nem számítatik. — Külföldi rendelémények hamburgi telepünkön (sürgönyözim: „Theeimport, Hamburg“) hason minőségben lesznek elintéztve.
Folyó évi december hó 8-án este 8 óra után a fenti árakon többé nem árusítunk el.
Tea-Behozatali-Társaság, Budapest, V. kerület, Alkotmány-utca 25.
Telefon száma: 4434. — Távirati cím: „Fortuna“ Budapest. — Magyar postatakarékpénztár: 10587. Bankszámla: Kereskedelmi Bank Budapest. — Osztrák postatakarékpénztár: 859413.
Megjegyzés: hogy mi semminemű reklámat nem csinálunk s csakis a tulságosan fűlhalmozódott teatörmelékraktárunk indit a kivételes hirdetésre.

